

VEAUC NOU

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.

12 pagini — 1 leu

O mașină care zace în garaj se deteriorează mai rapid decât dacă face ceea ce știe să facă, adică să circule pe șosea. Același lucru este valabil și pentru complicata mașină a organismului uman.

CITIȚI ÎN PAG. 8 :

**BĂTRÎNETEA
POATE...
SĂ NU VINĂ !**

DIN SUMAR:

- Cum crește populația globului? • Cuvîntul, această forță nebănuită • Casa cu surprize
- Masacrul din ziua Sfîntului Valentin • Cel mai sensibil detector de căldură

23 AUGUST ÎN CONȘTIINȚA POPORULUI

Peste câteva zile vom sărbători cu toții, ca o unică și mare suflare, împlinirea a 29 de ani de la marea insurecție națională antifascistă armată, care a dus la eliberarea țării de sub jugul fascist.

Cei mai în vîrstă își amintesc bine de acel august strălucitor și fierbinte, adevărată piatră de hotăr în istoria poporului nostru, zi de neuitat care a deschis o eră de profunde prefaceri revoluționare. Își amintesc bine și nu vor uita nicicînd glorioasele lupte purtate de ostașii și ofițerii români, de gărzile patriotice, organizate și conduse de Partidul Comunist, care, cu sprijinul entuziast al muncitorilor și țăranilor, al mării majorități a populației au asigurat răsturnarea regimului antonescian, continuînd apoi mai departe bătălia alături de eroicele armate sovietice, pentru înfrîngerea și izgonirea armatelor hitleriste, pentru zdrobirea lor definitivă.

Cei mai tineri se bucură din plin de roadele acelor memorabile evenimente care au marcat începutul împlinirii idealurilor de libertate națională

și socială, începutul unei vaste mișcări sociale, unor transformări structurale, fundamentale de o amploare fără precedent, care a schimbat întreg cursul istoriei românești.

Căci a existat o Românie de pînă la 23 August și există una, calitativ deosebită, care a început atunci, în care forțele întunecate ale trecutului au fost înfrînte și eliminate din viața țării, în care a fost instaurată și s-a consolidat continuu o nouă putere, puterea democratică a poporului, în frunte cu clasa muncitoare, în care a fost pentru totdeauna înlăturată exploatarea omului de către om și în care s-a afirmat și se afirmă cu mereu sporită vigoare o nouă orînduire, orînduirea socialistă a cărei singur și mare țel este progresul și înflorirea multilaterală a patriei.

Sub conducerea Partidului Comunist Român, poporul a purces la o muncă eroică care a schimbat însăși înfățișarea țării, înscriind pe răbojul anilor ce au trecut înfăptuiri care sînt o oglindă vie și mereu prezentă a drumului străbătut în anii de li-

bertate, a justeții politicii partidului și a superiorității noii orînduiri sociale.

Pentru prima oară în istoria sa, poporul român este astăzi cu adevărat suveran în țara sa, căci în toate problemele vitale pentru existența națiunii — fie că sînt de ordin economic, politic sau spiritual — puterea de decizie se află în mâinile sale, ale organelor și forurilor împuternicite de el spre a exercita prerogativele pe care el le acordă.

În același timp, eliberînd poporul din jugul orînduirii sociale, socialismul a dus la o deplină și autentică independență și suveranitate națională, asigurînd națiunii noastre dreptul și posibilitatea reală de a dispune liber de soarta sa, fără nici un amestec dinafară, iar țării un loc nou, de cinste, în concertul națiunilor, în viața publică internațională.

Pentru toate acestea, dar și pentru încă multe, multe altele, ziua de 23 August este înscrisă cu litere de foc în conștiința poporului nostru, în sufletul fiecăruia dintre noi.

COMUNICAȚII

Ceața făcută inofensivă

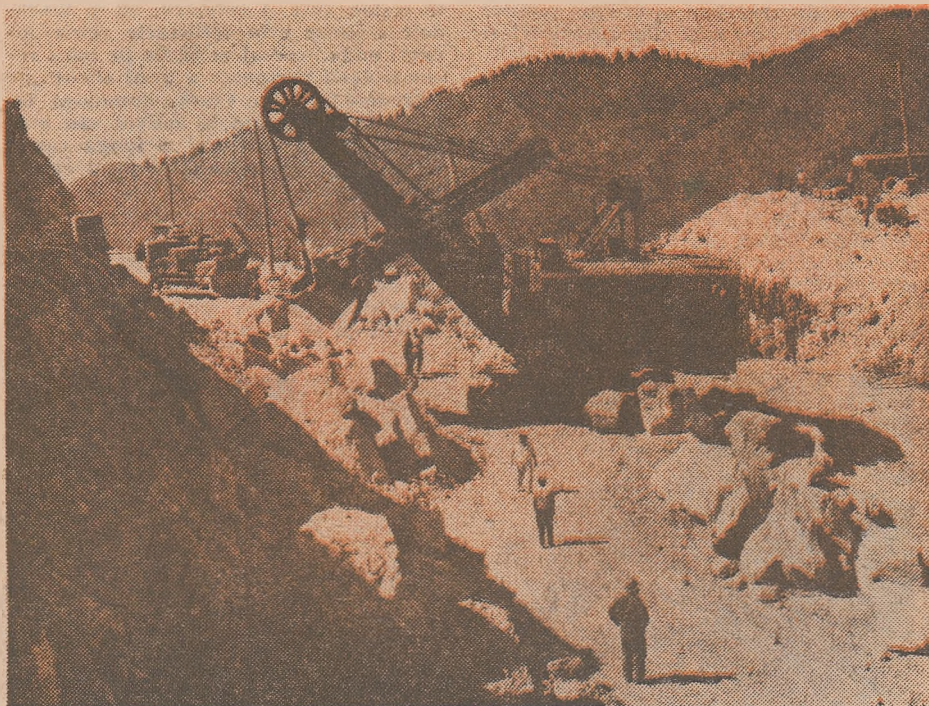
În ciuda progreselor realizate în construcția de aparate pentru luminat pistele de decolare-aterizare și cu toată perfecționarea instalațiilor electronice de ghidare a avioanelor la aterizare, ceața mai este încă unul din factorii care pun în primejdie securitatea comunicațiilor aeriene. O soluție radicală ar fi realizarea pe sol a unor servicii automate de ghidare a avioanelor, care să funcționeze fără greș chiar atunci cînd vizibilitatea în zona aeroporturilor este nulă. Dar cum asemenea instalații n-au depășit încă stadiul de proiect, mai reală pare colaborarea dintre serviciile de ghidare existente și instalațiile de împrăștiere a ceții.

Cea mai frecventă metodă de împrăștiere a ceții este condensarea. Avioane mici împrăștie în norii de ceață preparate chimice speciale sau gheață uscată care transformă picăturile microscopice de ceață în picături de ploaie.

Dar ultima noutate în acest domeniu este sistemul termocinetic de transformare a ceții în vapori. Douăsprezece motoare cu reacție, montate într-o galerie subterană, trimit la suprafață gaze fierbinți, care sînt apoi dirijate de reflectoare spre pista de decolare-aterizare. În afară de faptul că transformă picăturile de ceață în vapori, gazele agită intens aerul din zona cuprinsă de ceață.

Rezultatele probelor făcute cu noul sistem sînt încurajatoare: o bună vizibilitate pe pistă pînă la înălțimea de 50 de metri, independent de alte condiții meteorologice și o și mai bună vizibilitate orizontală. Experiențele au mai arătat, de asemenea, că aerul fierbinte suflat de sub pămînt trebuie neapărat orientat pe direcția vîntului. În aceste condiții sistemul este eficient chiar cînd viteza vîntului este de patru metri pe secundă.

Ceața de pe pista de decolare-aterizare se împrăștie în circa un minut de la cuplarea sistemului și coboară din

În noaptea de 15 iulie a.c. Alma-Ata, capitala R.S.S. Kazah, a fost amenințată de un puternic torent de noroi și pietre — circa 5 000 000 mc, care înainta cu 8—10 metri pe secundă. Un baraj construit anterior a ferit orașul de o catastrofă. Lovindu-se de pereții barajului, șuvoaiele de ape turburi. noroi și pietre au format însă un lac, care trebuia secat grabnic. În fotografie: construcția unui sistem de conducte pentru evacuarea apelor

nou la 90 de secunde după decuplarea lui. Vizibilitatea nu este defel înruiată de defectarea unuia din motoarele sistemului.

PROBLEME ȘI SOLUȚII

De la pescuit la creșterea peștilor

De mai mulți ani a luat naștere în diverse țări o nouă ramură de economie piscicolă: acvacultura. Dar creșterea animalelor și plantelor acvatice n-a luat totuși o prea mare extindere. Acum se consideră, însă, că trebuie să se treacă la valorificarea pe scară largă a avuțiilor și posibilităților oceanului planetar. Așa cum în zorii civilizației omul a trecut de la vînătoare la creșterea animalelor, în clipa de față el tinde astfel să înlocuiască pescuitul industrial în ocean cu creșterea de animale marine. S-a calculat că, în felul acesta, fermele marine ar putea da în 1980 o producție anuală de 30—40 milioane de tone, adică circa 65 la sută din cantitatea totală de pește obținută pe glob.

Orientarea către crescătoriile de pește are cel puțin două cauze. În primul rînd spulberarea iluziei că în oceanul planetar ar exista rezerve nesecate de pește, iar în al doilea rînd perfecționarea mijloacelor tehnice care permit specialiștilor să practice o piscicultură la fel de intensivă ca zootehnia modernă, să-i sporească de zeci de ori productivitatea, să o facă rentabilă.

În Uniunea Sovietică, care are în-

tinse suprafețe de rezervoare de apă naturale și artificiale, se estimează că producția piscicolă din apele interne ar putea depăși mult actuala limită de un milion de tone. În cursul anului trecut a fost organizată în Extremul Orient sovietic o fermă experimentală de stridii și câteva specii de pești. Dealtfel această zonă urmează să devină în viitorul apropiat unul din principalele centre ale acvaculturii marine sovietice. Dar și în golful Taganrog de la Marea Azov și pe țărmul Mării Baltice a început o cultură intensivă a citorva specii de pești. Lucrătorii acestor ferme obțin circa 30 tone de pește de fiecare hectar de bazin.

Cercetările specialiștilor sovietici mai au, însă, în vedere și un alt obiectiv, anume înmulțirea artificială a peștilor marini în vederea sporirii populației naturale. Ei au realizat adevărate recorduri în creșterea speciei de somon din bazinele Atlanticului și Pacificului. Evident, peștele este crescut în pepiniere, a căror „producție” se ridică uneori la milioane de exemplare.

ELECTRONICĂ

Ceasul care deschide radioul

Uzina de tuburi amplificatoare din Saratov a realizat un prim lot de produse puțin obișnuite pentru profilul ei: ceasuri. Rotițele și arcurile au fost înlocuite, însă, de niște microcircuite electronice, pendulul de o lamă de

cuart, iar limbile și cifrele de niște ochi magici. Succesiunea timpului este indicată de acești ochi magici care se aprind în combinații speciale.

Ceasul este alimentat de la rețeaua electrică, încît nu mai e nevoie să fie întors, iar dacă dintr-un motiv oarecare alimentarea cu energie este întreruptă, se cuplează automat un acumulator. Noul aparat de măsurat timpul funcționează cu o aproximație de câteva sutimi de secundă.

Spre deosebire de un deșteptător obișnuit, ceasul amintit nu numai că trezește la ora fixată, dar i se poate încredința, de pildă, și „misiunea” de a deschide radioul, atunci cînd posesorul acestuia nu vrea să riște să piardă începutul unei emisiuni care-l interesează.

LA ORDINEA ZILEI

Ambalaj cu autodescompunere

Ecolitul este un nou material, folosit la ambalarea cărnii și merelor. De ce este, însă, el superior actualelor ambalaje din mase plastice?

Se știe că ambalajele confecționate din materiale plastice tradiționale sînt foarte rezistente la acțiunea timpului, degradează mediul ambiant și, de aceea, deșeurile lor trebuie depozitate în locuri speciale. Ele nu pot fi biruite nici de sutele de mii de microorganisme existente pe fiecare centimetru pătrat de suprafață terestră.

În structura moleculară a noului material au fost introduse elemente fotosensibile care, sub acțiunea razelor ultraviolete, rup lanțurile de molecule. Materialul își pierde astfel proprietățile fizice, devine friabil, iar vîntul, ploaia, valurile sau animalele îl pot prefăce într-o pudră foarte fină susceptibilă de a fi „digerată” de microorganisme.

Noul polimer fotodegradabil nu este sensibil, cum am văzut, decît la razele ultraviolete și nu la lumina vizibilă. Așadar, ambalajele confecționate din ecolit pot fi expuse fără grijă în vitrine, întrucît sticla de geam filtrează razele ultraviolete.

Ecolitul va permite deci soluționarea eficientă și economică a problemei degradării mediului înconjurător de către deșeurile de mase plastice. Durata descompunerii noului material sub acțiunea luminii solare depinde de intensitatea radiației ultraviolete și variază între câteva zile și câteva luni. Și nu e defel obligatoriu ca razele Soarelui să cadă direct pe obiectul din masă plastică.

Producătorii noului polimer afirmă că faptul că particulele de ecolit ar rămîne în soluri, chiar cultivate, timp de mai mulți ani, n-ar prezenta nici el un inconvenient. Cu toate acestea, anumiți specialiști exprimă oarecare îngrijorare la gîndul că sub acțiunea vîntului și a ploii, „pulberea plastică” s-ar putea infiltra pînă la straturile de apă freatică sau amesteca cu hrana faunei terestre ori acvatice.

MASACRUL DIN ZIUA SFÎNTULUI VALENTIN

O singeroasă pagină
din analele gangsterismului

Zilele trecute, televiziunea noastră a transmis o comedie aproape... clasică a cinematografului american dintre cele două războaie mondiale, „Tot orașul vorbește”, cu regretatul actor de origine română Edward G. Robinson. Ca și evenimentele ce-l inspiră, filmul aparține frământatei perioade a deceniilor 1920—1940, când străzile marilor orașe din Statele Unite erau teatrul luptelor ce se dădeau nu numai între gangsteri și poliție ci și între bandele rivale de tîlhari. Într-o permanentă și singeroasă emulație pentru dominarea „pieței” pe care o ofereau activitățile clandestine și ilicite din cele mai variate domenii, lumea interlopă de peste Ocean se angajase într-un adevărat război al tuturor împotriva tuturor.

Din lungul șir de măceluri și exterminări reciproce a rămas pînă azi celebru un episod care s-a petrecut acum mai bine de patru decenii. L-au evocat, cu o destul de relativă fidelitate istorică, unele secvențe dintr-o altă comedie cinematografică americană, „Unora le place jazzul”, care a rulat acum cîțiva ani pe ecranele noastre. Folosind o amplă documentație de epocă, ziaristul sovietic Semion Korostîlev l-a reconstituit în amănuntele sale cele mai precise, dezvăluind, cu acest prilej, monstruosul mecanism al unei criminalități care continuă și astăzi să fie o gravă problemă pentru S.U.A.

Ciudata razie

de pe North Clark Street

Spre sfîrșitul după-amiezei de 14 februarie 1929, termometrul arăta un ger de minus 8° la Chicago. Un vînt înghețat, care sufla dinspre lacul Michigan, împrăștiind fulgii de zăpadă de pe străzi, ținea parcă morțiș să confirme porecla de „Oraș bătut de vînturi” („The Windy City”) a giganticei metropole din vecinătatea Marilor Lacuri.

Zgribuliți de frig, trei bărbați se grăbeau, într-un „Cadillac” de culoare neagră, spre garajul Heyer, situat la numărul 2122 de pe North Clark Street. Cei trei se numeau Bugs Moran, Willie Marks și Ted Newberry. Erau în întîrziere. Acum încercau să recupereze timpul pierdut, căci o afacere excelentă îi aștepta la garaj. În noaptea precedentă, Bugs Moran primise un telefon care-l informa că un transport de whisky de contrabandă îi va fi livrat la orele 10 și jumătate seara. Prețul era de 57 dolari lada de 12 sticle, un adevărat chilipir față de prețul curent al băuturilor spirtoase, în acel an al unsprezecelea de cînd adoptarea prohibiției de către Congres interzisese consumul alcoolului pe întreg teritoriul Statelor Unite.

Bugs Moran era șeful bandei (sau al gang-ului, pentru a utiliza un termen înecățenit de atunci în multe limbi) din North Side, districtul de nord al orașului Chicago, în care el controla transportul și desfacerea „carburantului”. Legea prohibiției, inițiată de senatorul Volstead și cel de al 18-lea amendament la Constituția S.U.A., pe care ea îl necesitase pentru a intra în vigoare, nu numai că nu aduseseră sobrietatea mult scontată de partizanii legilor antialcoolice, ci stîrniseră parca și mai mult setea americanilor.

Dar să ne întoarcem la Bugs Moran, pentru a spune despre el că îi lipsea conștiința profesională, așa cum, de altfel, îi lipsea orice soi de conștiință. De cîteva luni, spre exemplu, el avea regretabila tendință de a se extinde dincolo de sectorul ce-i era alocat, înpiețind asupra feudei unuia dintre „colegii” săi din South Side (districtul de sud al orașului), un anume Al Capone, zis și Scarface, din cauza unei cicatrice care-i brăzda obrazul stîng.

Ajunși în apropierea garajului, Moran și însoțitorii săi fură foarte surprinși constatînd că o mașină a poliției oprise exact în fața intrării. Doi bărbați vinjoși, îmbrăcați în uniforma de culoare albastru închis caracteristică corpului de apărători ai ordinii publice din Chicago, coborîră din automobil și intrară în garaj.

— Pare să fie o razie, spuse Moran pe un ton calm. Hai să facem un tur prin împrejurimi, pînă se limpezesc lucrurile.

Nici acum nu încerca vreun sentiment de neliniște. Substanțialele mite pe care le plătea cu regularitate tuturor autorităților din North Side îl puneau la adăpost de orice rigori ale legii. Știa din experiență că, de ochii lumii, poliția efectua din cînd în cînd descinderi: de fiecare dată, însă, agen-

Jack May, expert printre experți în case de bani, avînd reputația de om cărui nu-i rezistă nici un blindaj; Al Weinsbank, patronul unui speak-easy, (nume de argou sub care erau cunoscute, atît circumișle camuflate în inocentele restaurante și cofetării, cît și tavernele ascunse prin colțanele zgirie-norilor, unde accesul se făcea pe baza recomandării personale a unui client „de încredere”); Jim Clark, cumnatul lui Bugs Moran, avînd la activul său prădarea citorva bănci și o lungă carieră de trișor profesionist la jocul cu zaruri craps.

Cel de al șaptelea oaspete al garajului merita o mențiune specială: cu desăvîrșire neîntinat din punct de vedere judiciar, era un om de o cinste ireproșabilă, care în mod normal, ar fi trebuit să se găsească la sute de leghe

reportaj
reportaj reportaj
portaj reportaj repor
taj reportaj reportaj re,
reportaj reportaj reportaj
ortaj reportaj reportaj repo
j reportaj reportaj reportaj
ortaj reportaj reportaj repor
aj reportaj reportaj reportaj

gurînd eleganța vestimentară specifică gangsterilor acelei epoci: diafane cămăși de mătase naturală, cravate asortiate de aceeași țesătură, costume de stofă engleză, în dungă sau carouri bătătoare la ochi, pantofi de lac protejați de ghetre albe, crăstinate în șevălierele de pe degetele butucănoase, un amestec de miros de parfumuri franțuzești, iuți și pătrunzătoare, teancuri de dolari, ișindu-se din buzunarele umflate...

„În general, nota dr. Schwimmer, un aspect destul de similar celui pe care-l prezintă mulți dintre onorabili mei concetățeni recent îmbogățiți de pe urma unei fabrici, a unui magazin sau a unor speculații la bursă”.

Rafalele din garaj

Auzind gongul caracteristic mașinilor de poliție (sirenele au apărut mai tîrziu), cei șase răufăcători și medicul împins de demonul unei mode absurde nu-și pierdură cumpătul, conștinuînd tacticos să ia o frugală masă de seară și avînd grijă să nu-și păteze cu cafea impecabilele lor costume.

Din automobilul dotat cu inovația tehnică de curînd adoptată de autoritățile din Chicago — o stație de emisie și recepție radio — coborîră cei doi indivizi în uniformă pe care-i zărise Bugs Moran. Erau înarmați cu puști de vînătoare, așa cum obișnuiau încă mulți agenți pe atunci. Intrarea lor în garaj nu avu așadar nici un efect asupra celor de acolo. Nici măcar d-rul Schwimmer nu se emoționă, poate chiar răsufli ușurat la vederea noilor veniți. Cei șase spuneau își spuneau probabil că, în cel mai rău caz, vor face o mică „excursie însoțită” pînă la postul de poliție al cartierului. După o convorbire telefonică cu unul din avocații bandei, angajați cu anul, avea să urmeze o scurtă perioadă de așteptare pînă la sosirea respectatului membru al baroului a cărui primă misiune era de a aduce banii necesari pentru punerea lor în libertate pe cautiune. Apoi afacerea avea să se mușamalizeze, ca și în alte dăți, grație durdușilor „plicuri” înmînate discret atît agenților și ofițerilor de poliție, cît și magistraților din instanțele care judecau cazurile respective.

Iată de ce, la somația celor doi agenți, frații Gusenberg, Heyer, May, Weinsbank și Clark își predară calmi armele. Percheziția făcută asupra doctorului Schwimmer nu dădu la iveală nici măcar un briceag. Bine dispuși, toți șapte se lăsară aliniați, cu minile în sus și cu fața spre peretele din fundul garajului.

Peste cîteva clipe, cei trei bărbați îmbrăcați civil — pe care Moran nu-i observase atunci cînd trecuse prin dreptul lor — coborîră la rîndul lor din mașină, intrînd înăuntru. Spre deosebire de predecesorii lor, în locul puștilor de vînătoare erau înarmați cu pistoale-mitrăliere, marca Thompson, de un model foarte recent. Pe neașteptate, la un semnal dinainte convenit și fără a rosti măcar un singur cuvînt, unul dintre civili deschise focul asupra celor aliniați la perete, țînînd degetul pe trăgaci și plimbîndu-și arma de la dreapta la stînga, cu mișcarea regulată a unui grădinar care-și stropește brazda. Cu o întîrziere de o fracțiune de secundă, celălalt începu și el să tragă, împricinind gloanțele de la stînga la dreapta. Cel dintîi trăgea sus, la înălțimea pieptului, cel de la doilea își îndrepta focul în jos, spre picioare. Fără să se grăbească, traseră mai multe rafale, în ambele sensuri. Apoi veni rîndul celorlalți doi să-și descarce puștile, împănînd cu alice trupurile victimelor.

(Va urma)

Masacrul din garajul de pe North Clark Street (fotografie a poliției). În medalion: autorul din umbră, Al. Capone.

ții erau deprinși să nu vadă ceea ce nu trebuia văzut, astfel încît cele mai multe razii se soldau cu eșecuri care exasperau presa și umpleau de satisfacție pe căpeteniile gang-urilor.

Dar iată că cei trei bărbați abia se îndepărtară, cînd liniștea cartierului fu sfîșiată de răpăitul unei puști-mitrăliere. Era ora 11 fără zece.

Cei șapte antimagnifici

Cu cîteva clipe înainte de a se auzi sinistrul zgomot, în casa vecină cu garajul Heyer, doamna Jeanette Landesman, o gospodină, își vedea de treburile menajului. În garaj — o clădire fără etaj, de circa 45 m lungime și 12 m lărgime — se aflau șapte indivizi: Adam Heyer, proprietarul garajului și al camioanelor adăpostite acolo, care serveau la transportul alcoolului; Frank Gusenberg, cel cu care Moran vorbea la telefon, fost „pensionar” al penitenciarului din Leavenworth și autorul unei remarcabile lovituri — 400 000 dolari, jeluți de la un oficiu postal; frațele lui, Pete Gusenberg, delictent de mai mică anvergură, dar cu un voluminos cazier de tîlhării cu arma în mînă;

depărtare de cei șase răufăcători. Încă tînar, doctorul Reinhardt A. Schwimmer, unul dintre oftalmologii cei mai la modă în cercurile înaltei societăți din Chicago venise acolo de dimineată, dînd dovadă de o lipsă de clarviziune cu atît mai regretabilă la un oculist. Contaminat de stupidul snobism care bîntuia pe atunci în lumea „șic” din Statele Unite, medicul depunea eforturi stăruitoare pentru a-și crea relații printre indivizii certați cu legea. Asemenea altor hahalere putred de bogate, spera probabil și el că, în contact cu gangsterii, va dobîndi, măcar în parte, turburele lor prestigiu și dubioasa putere de seducție asupra soțiilor sau fiicelor de magnați ai industriei și finanțelor, a căror viață trîndavă și plicticoasă simțea nevoia unor condimente din ce în ce mai puternice. Din acest punct de vedere, doctorul Reinhardt se putea declara, desigur, cît se poate de satisfăcut.

În ciuda eforturilor de a părea degajat, compania celor șase așa ai fărădelegii îl intimidă totuși profund, așa cum avea să rezulte din însemnările făcute într-un carnetel legat în marochin verde.

Cînd își mai recăpăta curajul, însă, medicul înregistra meticolos o droaie de detalii „pitorești”, la loc de frunte în-

ACTORI FĂRĂ MACHIAJ

Madona cu multe fețe

Un critic a spus despre ea că este „o actriță de teatru de cameră”. Afirmăție nu lipsită de îndreptățire. Într-adevăr, Margarita Terehova detestă grandilocvența, „aerele teatrale”, „pozele sculpturale”. Desenul rolurilor sale pe scenă și pe ecran este precis, sobru. Și totuși, această precizie nu trădează conștiințiozitatea unei eleve sirguincioase, ci o improvizație inspirată, care recrează viața sub toate trăsăturile sale unice și naturale.

Margarita Terehova are un mers grăbit. Dealtminteri, pe stradă spectatori o recunosc oricum rareori, fiindcă în fiecare rol arată altfel. Ai spune că e făcută pentru metamorfozare. Două-trei trăsături — și fața ei devine de nerecunoscut, iar comportamentul exact așa cum i-o cer noile circumstanțe.

Mereu alta in fiecare rol

Un breton rebel pe frunte sau un coc greu la ceafă o schimbă în asemenea măsură, încît e greu de crezut că una și aceeași actriță o joacă pe fata modernă din „Bună, eu sînt!” și pe legendara regină a Egiptului din „Cezar și Cleopatra”, un spectacol al teatrului „Mossoviet”. Poate doar privirea, dreaptă, deschisă o face de recunoscut. Oricum, ochi atît de iscoditori nu poate avea decît o ființă care nu se teme să privească viața în față, sub toate formele și manifestările, fie că este vorba de dragoste sau de ură, de încredere sau de felonie, de frumusețe sau de urîțenie. Este foarte adevărat că în Margarita Terehova, frumoasă ca o madonă, „totul este matur și lucid”, cum a spus Roland Bîkov, partenerul ei în două filme: „Bună, eu sînt!” și „Mergînd pe valuri”.

arta
a arta arta
arta arta arta
arta arta arta arta
arta arta arta arta arta
arta arta arta arta arta
arta arta arta arta arta arta
arta arta arta arta arta arta arta

— Egiptul, Cleopatra... spune actrița gînditoare. Epoca aceea depărtată m-a pasionat întotdeauna. Ce rămîne din ființa umană și de ce dispারে? De ce este eternă Cleopatra?

Odinioară, Margarita Terehova se credea în stare să răspundă la orice întrebare: nu admtea îndoiala. Titulară a unei medalii de aur la absolvirea școlii, s-a înscris la facultatea de fizică a Universității din Tașkent. Tot atunci au încercat-o însă și primele dubii cu privire la alegerea făcută. Și spre surpriza părinților, amîndoi artiști, a plecat la Moscova și a dat examen la studioul de artă dramatică al teatrului „Mossoviet”.

— M-am familiarizat cu atmosfera teatrului chiar de la început, făcînd figurajie. În același timp deprindeam principiile marii arte și „bucătăria” meseriei.

De atunci au trecut șapte ani. Cunoscutul regizor Iuri Zavadski, directorul teatrului, a scris cîndva că originalitatea personală a Margaritei Terehova promite să se transforme într-o originalitate artistică. Și nu s-a înșelat.

— Cînd am debutat, mi se părea că totul merge de la sine, fără efort. În „Bună, eu sînt!”, de exemplu, regizorul mă înțelegea mai bine decît mă înțelegeam eu însămi. Zău că nu-mi dădeam seama ce fac, și dacă totuși a ieșit ceva, meritul este al lui Frunze Dovatian. Cînd am văzut filmul, am rămas uimită și am simțit un fel de mulțumire ciudată.

În „Mergînd pe valuri”, aproape că m-am pierdut. Înceream să-mi amintesc ce am făcut în filmul precedent, degeaba! Întoarcerea era imposibilă.

Meseria am început s-o stăpînesc încetul cu încetul, am învățat să mă controlez și țin să spun că acest sentiment intim corespunde în general cu părerea oamenilor în care am încredere.

Am rugat-o pe Margarita Terehova să vorbească despre noile sale roluri în filmele „Monologul”, de Ilia Averbach și „Al patrulea”, de Alexandr Stolper. Sugestia i-a dispăcut evident.

— Nu cred că un actor trebuie să vorbească despre rolurile sale înainte de a se pronunța publicul. Dar dacă insistă... În „Monologul”, eroina mea, Taisia, își începe drumul la 16—17 ani și și-l încheie la 40. Este o femeie care s-a lăsat dusă de viață, care n-a știut să se facă necesară semenilor, desi s-ar fi părut că are totul pentru asta. În „Al patrulea” sînt Femeia care iubește, apoi îl trădează pe personajul principal. Cred că sînt cele mai importante roluri ale mele de pînă acum.

Dar în teatru? În teatru Margarita Terehova se prețuiește s-o interpreteze pe Ofelia într-o nouă montare a piesei „Hamlet”.

Andrei Batașov

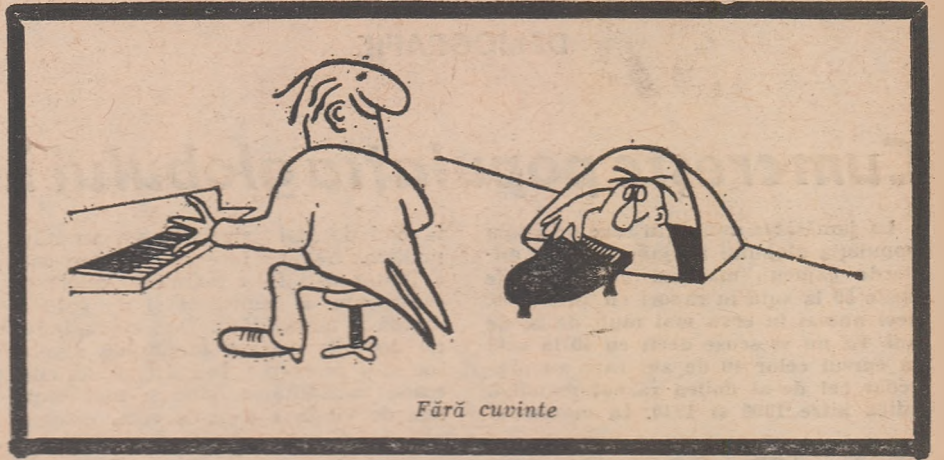
CINEMA

Oklahoma, așa cum este

De ce „Oklahoma, așa cum este”? Fiindcă mai există o „Oklahoma”, un musical ecranizat. Totuși, schimbarea titlului a fost dictată nu atît de respectul față de drepturile de autor, cît de o intenție polemică.

Noul film al lui Stanley Kramer, distins cu o medalie de aur la recentul Festival internațional de la Moscova, opune un individ — o femeie — și un colectiv — o companie, care au aceeași țintă: să găsească zăcăminte de țitei. Tema nu este nouă în cinematografia americană. Dar Kramer nici nu se teme de repetare dimpotrivă, o subliniază, lucrînd într-o manieră voit tradițională. Și totuși noua „Oklahoma” evocă un alt fel de conflict: conflictul dintre cupiditate, sete de înavuțire cu orice preț și omenie.

Kramer este un umanist și poziția lui în această polemică este afirmată deschis. El se ridică împotriva rapacității împotriva magiei auralului și petrolului: el se pronunță pentru înțelegere și dragoste între oameni și caută să trezească aceste sentimente cu lira-

Fără cuvinte

cinematografică. Mesagerii ideilor sale în film sînt un vagabond și un șomer, care o ajută pe eroină să lupte împotriva reprezentanților atotputernicei companii și mai ales împotriva înrăirii, a depărtării de esența umană. Pînă la urmă cei trei solitari solidarizați nu găsesc petrol, dar găsesc dragostea, căldura umană, fiind astfel totuși în câștig.

Cît despre spectatori, cînd în fața

pînă la cea mai de sus: ministru de Justiție al Gruziei.

Dar în spatele ministrului, al demnitarului Țkitișvili este mereu prezent artistul: pasiunea pentru metaloplastie, pe care a „contractat-o” în anii de școală, nu l-a părăsit niciodată. Dar nu e vorba de un simplu hobby: nivelul la care o exercită este acela al unui profesionist. Și s-ar putea vorbi și de o temă dominantă: munca îl face pe om mai frumos.

Ministrul și artistul viețuiesc în armonie. Dacă mintea sa este pusă în slujba dreptății, inima lui Gheorghi Țkitișvili este în munți și în arta metalului.

Stanley Kramer in timpul Festivalului de la Moscova

aparaturii de filmat joacă actori ca George Scott, Faye Dunaway, John Milles, Jak Palance, iar îndărătul lui, se află Stanley Kramer, nu pot fi nici ei decît câștigați.

M. Sturua

PROFIL

Între daltă și portofoliul ministerial

Ceea ce-i codrul pentru români, marea pentru greci, stepa pentru ucraineni sînt munții pentru gruzini.

Gheorghi Țkitișvili s-a născut într-un sat de munte, agățat literalmente de stînci. Munții l-au medelat pe viață, călîndu-i trupul și sufletul în aerul tare și pur al înălțimilor.

A coborît la oraș devreme, numărîndu-se printre primii elevi ai celui dintîi internat din Tbilisi pentru fiii de muncitori și țărani. Acolo a înflorit bogata-i înzestrare artistică. Micul muntean picta, sculpta, cînta, dansa, dar mai ales bătea metalul — artă străveche la gruzini.

Dar dacă copilăria i s-a confundat cu munții, adolescența i-a coincis cu epoca elanului constructiv antebelic, iar maturitatea a venit brusc, odată cu războiul. Căci Gheorghi Țkitișvili a făcut tot războiul. Apoi întors în țară odată cu pacea și-a suflecat minciunile pentru treaba urgentă a reconstrucției, a ridicării de noi industrii și, totodată, a început studii de drept. Cucerit curînd definitiv de zeita dreptății, a urcat pe rînd toate treptele ierarhice

REFLECTOR

■ Cîntărețul american Dean Reed a devenit actor în Europa. După un film de aventuri, turnat în studiourile DEFA-Berlin, în care a arătat și o desăvirșită formă sportivă, Dean Reed a plecat în Italia, la chemarea lui Tonino Ricci care i-a oferit un rol de comedie.

■ „Ciînele” — se numește deocamdată filmul la care lucrează regizorul N. Koșev. Sub acest titlu sec se ascunde povestea duiosă a prieteniei dintre om și un ciîne. Partenerii actorului V. Menșov sînt elevi ai dresoarei Lidia Ostrețova, care a făcut din ei niște ciîni foarte umani.

■ Pentru noul său film, Edouard Molinaro a alică uit un cuplu original: Jacques Brel și Lino Ventura. Cum s-au distribuit rolurile între cei doi, nu-i greu de ghicit: delicatul Jacques Brel joacă rolul unui comis-voiajor timid, „durul” Lino Ventura al unui ucigaș de profesie.

■ Duke Ellington a fost distins cu cel mai înalt ordin al Franței: Legiunea de onoare. Înminind suprema distincție celebrului jazzist și compozitor negru, ambasadorul Franței în S.U.A. i-a transmis din partea președintelui Pompidou că aceeași „a vrut să aducă astfel un omagiu marelui muzician, marelui american, marelui prieten al Franței”.

■ Arthur Penn („Urmărirea”, „Micul om mare”) turnează pentru Warner Brothers filmul „Orașul întunecat”.

■ Teatrul „Metropolitan — Opera” din New York și-a inaugurat sezonul estival cu opera „Liliacul” de Johann Strauss. În rolul principal, publicul a aplaudat-o frenetic pe cunoscuta soprană italiană Anna Moffo, care este din cînd în cînd și vedetă de cinema.

■ Noul film azerbaid'ân „Marșul” este o cronică a dinastiei muncitorești Mehti, petroliști din tată în fiu, care a participat cu trei generații la construcția, în plină mare, a orașului Neftianie Kamai. Regizor — A. Babai, scenarist — R. Fatali.

■ Roland Bîkov, prieten statornic al copiilor, turnează pentru ei, după un scenariu de A. Ahundova, comedia excentrică „Automobilul, vioara și ciînele Kleksa”.

. tehnică .

tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica teh

tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehni

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica tehnic

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

tehnica tehnica tehnica t

iar ei trebuiau să le alegă pe acelea pe care nu figurau propriul lor nume și să le pună pe talerul cîntarului. Firesc ar fi fost ca acul cîntarului să se oprească în dreptul unuia din numele de pe plăcuțe, dar el se oprea invariabil în dreptul numelui purtat de vizitatorul aflat în fața lui. Un alt „ghicitor“ indica vîrsta vizitatorului, un al treilea îi spunea numărul la care se gîndise etc. Cînd vizitatorii cereau să li se explice fenomenul, după ce le spunea că gradația cîntarului fusese executată după sistemul de numeratie binar și că fiecare plăcuță are o greutate etalon, ghidul le recomanda să citească un volum de matematică distractivă recent apărut.

În sala de fizică toate obiectele expuse erau „active“. Pe o masă se afla un obiect în flăcări. Jetul de aer suflat printr-o pîlnie nu izbutea să-l stingă. Dar cînd în locul pîlniei era pusă o cărămidă, aerul suflat prin ea stîngea pe loc flacăra. În felul acesta vizitatorii luau cunoștință de legile scurgerii gazelor și lichidelor și ale permeabilității corpurilor.

Și exemplele ar putea continua. Dar spațiul limitat ne obligă să ne oprim aici. Nu însă înainte de a menționa că distractiva expoziție a fost, spre regretul miilor de vizitatori, bombardată în timpul blocadei Lenigradului, dar că acum se preconizează redeschiderea ei într-un nou local.

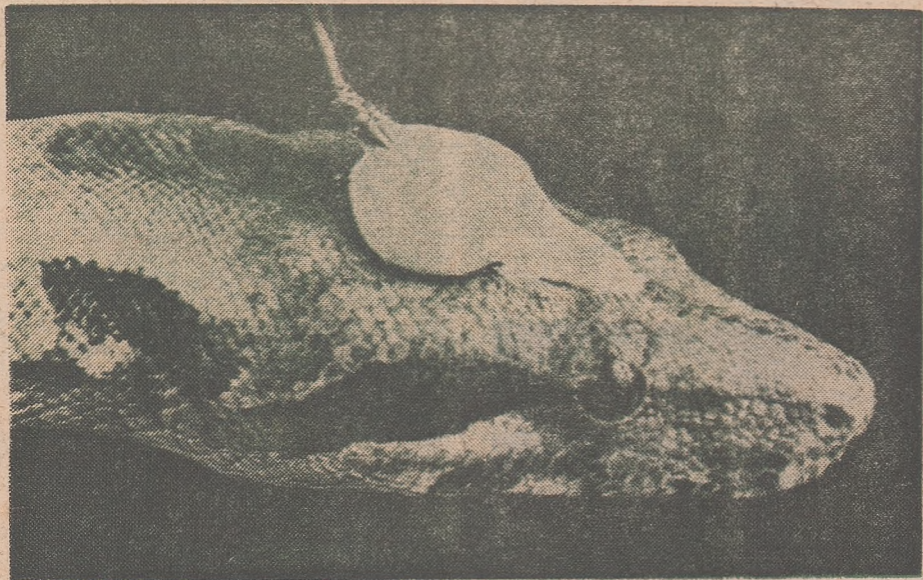
BIONICĂ

Cel mai sensibil detector de căldură

Un boa constrictor reacționează în 33 milisecunde la radiația infraroșie difuză emisă de un laser, pe cînd cel mai sensibil instrument construit de mîna omului are nevoie de aproape un minut pentru a realiza aceeași performanță. Ce „truc“ ingineresc a folosit natura pentru a crea un dispozitiv atât de sensibil? În speranța că răs-

instalindu-se într-un mediu cu o temperatură adecvată

Familii înzestrate cu termoreceptori cuprind viperele și șarpele cu clopoței pe de o parte, boa constrictor, pitonul și anaconda pe de altă parte. La cele dintîi detectorul este situat în cele două depresiuni dintre ochi și nară, iar la cei din urmă în adînciturile din ma-

Șarpele boa s-a dovedit mai docil decît vipera

punsul la această întrebare le va da posibilitatea să-și îmbunătățească aparatele, specialiștii în termotehnică s-au transformat în herpetologi.

Oricît ar părea de curios, în marea clasă a reptilelor șerpilor sînt situați alături de șopirle, din care au și descins. Probabil că pe prima treaptă evolutivă a șarpelui se afla un strămoș orb care trăia sub pămînt, unde-și săpa galerii. El își pierduse picioarele, vîzul, auzul și capacitatea de a-și schimba culoarea, de care beneficia șopirila. Ulterior, cînd a revenit la suprafață, și-a dezvoltat un sistem vizual complet nou, dar nu și-a mai redobîndit membrele și auzul

Astăzi, șerpilor sînt unele dintre cele mai răspîndite viețuitoare; pot fi înțîlniți practic peste tot, cu excepția regiunilor polare și a cîtorva insule. Trăiesc în desigur pădurilor și în mlaștini. Unii duc o viață diurnă, alții o viață nocturnă. O parte sînt locuitori ai apelor dulci, alții ai mărilor. Există șerpi arboricoli, care se hrănesc prin-zînd lilieci din zbor și alții care prosperă în deșerturile neospitaliere. În fine, succesul biologic al acestor reptile este dovedit de existența a 2700 de specii, împărțite între 14 familii.

Numai două din cele 14 familii au însă detectori termici care reacționează la cele mai mici modificări de temperatură din mediul înconjurător. „Beneficiarii“ îi folosesc îndeosebi pentru a-și căuta și prinde, pe întuneric, pradă cu sînge cald. Și probabil că recurg la ei și pentru a-și afla un culcuș plăcut. Căci, deși au sînge rece, ca toate reptilele, șerpilor își reglează temperatura corpului mutîndu-se dintr-un loc într-altul. Într-adevăr, pentru a fi „în formă“, un șarpe trebuie să-și mențină temperatura aproape constantă, lucru pe care nu-l poate face decît

care are, se știe, punctul de topire la 60 de grade Celsius. Ceea ce explică de ce se topeau mai repede decît zahărul.

Impărăția cunoștințelor de geografie era dominată de o machetă care reproducea o vastă zonă a globului cu majoritatea formelor de relief: munți, vulcani, depresiuni oceanice, riuri, deșerturi. Deducerile machetei erau plasate la loc vizibil mai multe pedale. Era destul ca un vizitator să apese pe una din ele pentru ca peisajul indicat să capete imediat viață: un vulcan în erupție, o insulă de corali ridicîndu-se de pe fundul oceanului etc. Tot aici erau reprezentate și diverse creații ale omului ca: mări artificiale, canale, construcții hidrotehnice — toate „reale“, adică cu turbine în funcțiune, cu apă și nisip, oaze și palmieri etc., dar de dimensiuni miniaturale.

Cine voia să facă o călătorie în jurul lumii, împreună cu celebrii navigatori din toate timpurile, își putea realiza visul printr-o manevră foarte simplă. Învîrtea de o manetă și, pe o hartă imensă, se „aprindeau“ traseele urmate de navele lui Columb, Magellan, Cook sau de exploratorii polari. Mai mult, pe patru globuri terestre de o execuție ireproșabilă putea fi urmărită „micșorarea“ treptată a dimensiunilor Pămîntului, paralel cu creșterea vitezelor de deplasare a omului. Primul glob, cu diametrul de un metru, reprezenta planeta pe vremea lui Magellan care avusese nevoie de 1100 de zile pentru o călătorie în jurul lumii. Al doilea, cu diametrul de 30 de centimetri, evoca epoca lui Jules Verne al cărui Paileas Fogg făcuse ocolul Pămîntului în numai 80 de zile. Al treilea, cu un diametru și mai mic, de 10 centimetri, reproducea Terra în 1931, cînd pilotul american Willy Post înconjurase Pămîntul în 8 zile și jumătate. În sfîrșit, ultimul glob cu diametrul de 3 centimetri, transporta Pămîntul în vremea cînd omul urma să zboare cu viteza de 2000 de kilometri pe oră.

După „minunile“ din primele două

O simplă apăsare pe o pedală și în fața vizitatorilor apărea peisajul dorit

săli, părea că nimic nu-i mai poate uimi pe vizitatori. Și totuși, era de ajuns să treacă pragul sălii „Matematică“ spre a se convinge că și această știință, atît de sobră, poate fi totuși și distractivă. La intrare era expus un banal cîntar comercial. Dar în locul scalei ce indică de obicei gramele și kilogramele erau trecute o sumedenie de nume. De aceea cîntarul funcționa ca un ghicitor automat de nume. Vizitatorilor li se ofereau 32 de plăcuțe cu tot felul de nume,

— Avem o tehnică excelentă. Uneori dispar nu numai petele, ci și obiectele.

Desen de V. Spelnikov

mai mare și cu o frecvență și energie mai mici decît ale radiației infraroșii. Ele au avut un dublu scop — pe care l-au atins: 1) să confirme că-i vorba de un detector de energie; 2) să stabilească dacă șerpilor și implicit și alte organisme vii, sînt influențați de radiațiile respective, deoarece acestea încep să se întâlnească tot mai frecvent în mediul înconjurător, datorită utilizării tot mai dese a radarului și a altor aparate cu microunde.

DIN LABORATOARE

Testarea

terenurilor

de construcție

Pentru a pune la încercare rezistența terenurilor destinate construcțiilor, în zonele geografice unde cutremurele sînt frecvente, metoda cea mai mult utilizată de o bună bucată de vreme este detonarea unor explozive la suprafața pămîntului, urmată de înregistrarea modului cum reacționează diferitele straturi de sol față de această zguduire.

Un alt procedeu, propus recent, pare a fi, totuși, mai precis, mai sensibil și mai ușor de aplicat. Pe terenul testat, se sapă trei pînă la cinci gropi, ajungînd la o adîncime medie de 50-60 m. Într-unul din înguste puțuri astfel obținute se introduce o pereche de electrozi de înalt voltaj, iar în celelalte aparate de ascultare cunoscute sub numele de geofoane. Un curent de 10 000 volți trece prin electrozi, dînd naștere unei puternice scintei, care are asupra straturilor subterane efecte similare cu cele ale unui cutremur. Rezistența solului e măsurată grație vibrațiilor captate prin geofoane, fără a se provoca nici o perturbare la suprafață, deci fără a se polua mediul înconjurător.

Făină de...

bumbac

Se știe de mult că semințele de bumbac sînt una dintre cele mai bogate surse de proteine — mult mai bogate decît carnea și peștele. Folosirea lor în alimentația omului era împiedicată, însă, de prezența gossypolului, o substanță toxică, care scade pofta de mîncare și inhibă procesul de creștere a oaselor la copii și adolescenți.

Recent a fost experimentat însă un procedeu — numit „ciclonează lichid“ —, grație căruia se speră că se va putea realiza „curățirea“ hrănitoarelor semințe: acestea sînt mai întîi măcinate, după care făina astfel obținută se amestecă cu o soluție și se pune în centrifugă. Componenta nutritivă se ridică la suprafață, în timp ce gossypolul rămîne la fund. Făina purificată conține acum proteine în proporție de 60-70 la sută (pentru comparație, putem aminti că, la cel mai suculent mușchi de vacă, coeficientul respectiv e de numai 30 la sută). Adăugată produselor de brutărie, mezelurilor, ba chiar și băuturilor răcoritoare, pulbera de semințe de bumbac nu le modifică defel gustul.

Poșta medicului

CALATIS M — București : Lupusul eritematos este o dermatoză inflamatorie de cauză necunoscută, care apare cu predilecție la femei (80—90%), frecventă după o expunere prelungită la soare, mai rar după unele tratamente medicamentoase (sulfamide, penicilină). După unii, ar fi una din afecțiunile tipice produse printr-un mecanism alergic autoimun față de autoantigene (boală autoimună). Cum leziunea internă tisulară constă în degenerescența țesutului conjunctiv, reacție a sistemului colagenic (fibrele) față de autoantigenele organice boala a fost definită ca o **colagenoză**. În afara stării generale proaste, cu febră ridicată, cefalee, astenie, dureri articulare, tulburări digestive etc., principala manifestare cutanată este un eritem erizipeloid, de culoare roșie-violacee sau liliachie, care ocupă obrații și dosul nasului, întinzându-se apoi pe urechi, gât, decolteu și pielea capului. Ca medicatie specifică se administrează: antimalarice de sinteză (Mepacrin, 100—200 mg/zi, timp de 2—3 săptămâni, apoi la trei zile, timp de câteva luni, asociat eventual cu Hidroxiclorochin, câte 400 mg/zi, cu Pantofenat de calciu, vitamina B₆ și Romavit) În cazurile rezistente la antimalarice, bune rezultate dă și corticoterapia în doze medii (Prednison 30—40 mg/zi). În fine, unele medicamente imunosupresive au fost introduse recent cu succes în terapia complexă a „boli lupice”: cele mai utilizate sînt, în special, Endoxanul și Imuranul.

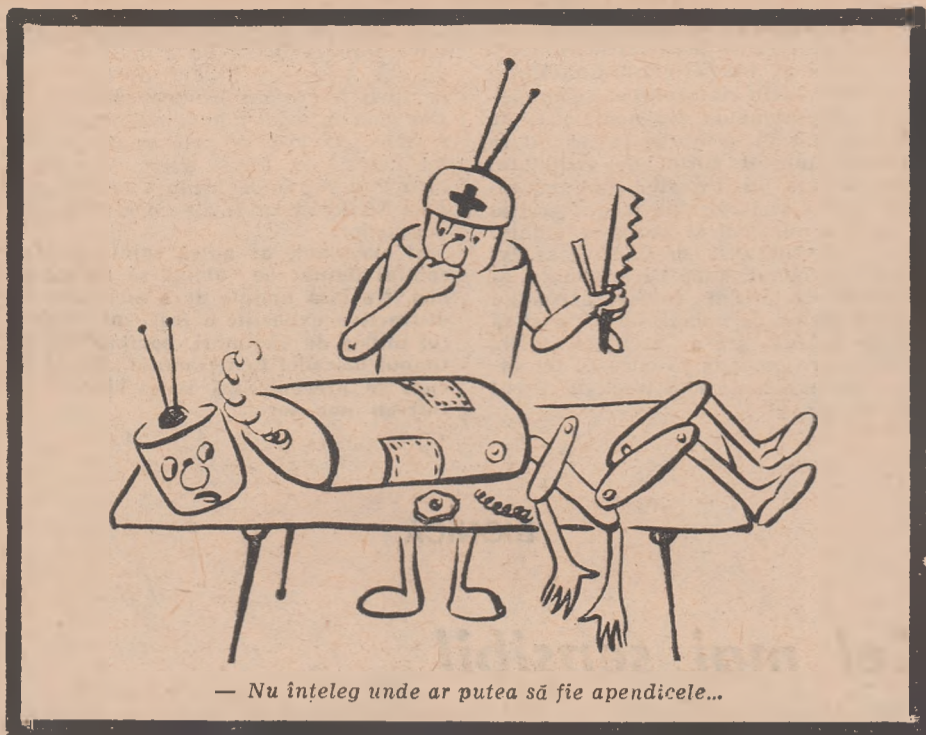
IONEL BĂIEȘU — Sovata, jud. Mureș : Firește că puteți încerca și cu 2—3 picături de zeamă de lămîie dar, după năsterea noastră, pentru a vindeca această **conjunctivită alergică** sînt necesare în primul rînd, depistarea și înlăturarea alergenului care provoacă frecvențele recidive. Fenomenele oculare locale pot fi ameliorate prin burtarea de ochelari fumurii — recomandabili în cazul dv. — instilații de adrenalină și spălături cu ser fiziologic căldut, eventual aplicații locale de hidrocortizon.

STANCU BRANISTE — Comarnic : 1) Concluzia, la care singur ati ajuns, confirmă o dată în plus cele spuse de Voltaire: „Jumătate din viață ne cheltuim sănătatea pentru avere, iar cealaltă jumătate averea pentru sănătate”. 2) În dietetica stării de după infarctul miocardic puteți adopta o alimentație aproape normală cu condiția respectării următoarelor principii: a) regimul de hrană să combată obezitatea; b) alimentele alese să constituie o sarcină minimă pentru organele digestive (mese mici și dese, formate din alimente ușor digerabile); c) să fie excluse alimentele excitante, picante și condimentate; d) să consumați numai grăsimi vegetale pentru combaterea — totuși — a arteriosclerozei.

DESPERADO — Timișoara : Scrisoarea dv. ne obligă la un răspuns în măsura în care nevoia „confesiunii” sentimentale este o boală care poate fi „tămăduită” numai de medic. De aceea, în problema personală pe care ne-ați expus-o cu exces de amănunte, aveți și nu aveți dreptate. Bălzac spunea cu brutalitate, dar nu fără adevăr: „Căsătoria este patul”. Dar căsătoria trebuie să însemne și copii. Sotii egoiști care, din motive puțin întemeiate, își privează tovarășele de viață de bucuriile maternității, le pot împinge orin aceasta în situații conflictuale cu consecințe grave. Mai mult, sexologii sînt în unanimitate de acord că una din cauzele nevrotice este o constituție asanumitul „coțofan interupt” în vederea evitării sarcinii. Poate că acesta este și cazul soției dv. De aceea, vă sfătuim să nu forțați natura.

IONEL DUMITRESCU — Bacău : Ne bucură că răspunsul pe care vi l-am dat a clarificat diagnosticul bolii și a contribuit la vindecarea ei de către medicul specialist spre care v-am îndreptat. Vă mulțumim pentru frumoasele aprecieri la adresa continutului revistei, în general, și al paginii medicale în special. În ce privește ideile exprimate în a doua parte a scrisorii mărturisim însă, că sînt discutabile și ne aduc aminte de un exemplu celebru citat de filozoful francez Henri Bergson: Cîțiva pasageri se salvează cu mare greutate într-o barcă, niste vameși care au venit vitește în ajutorul lor, încep orin a-i întreba dacă nu au „nimic de declarat”. Firește că cu astfel de idei nu veți reuși să renunțați la obisnuitele dăunătoare, chiar dacă ele au devenit, cum spuneti, pentru dv. „o a doua natură”.

M. FARADANSKI — Braila : După toate descrierile dv. și după rezultatele analizelor comunicate suferiți de o **colestază cronică**. Alternanța de perioade de liniște și pusee dureroase care evoluează ani de-a rîndul este una din caracteristicile bolii. Numărul mare de medicamente recomandate pentru tratamentul acestei afecțiuni dovedeste că, de fapt, pînă astăzi nu s-a găsit un preparat cu acțiune sigură. Așa cum ați observat, trebuie să învățați singur ce vă face bine și ce trebuie evitat. Cafeaua neagră este, în general, contraindicată, la fel ca și alcoolul și condimentele de orice fel. Este foarte bun, într-adevăr, un tratament cu Rowachol (Rowa — R.F.G.), o soluție conținînd un amestec de mentol, menton, pînen, camfen și cineol în ulei de măsline care stimulează secreția biliară, avînd și o oarecare acțiune antiseptică și bactericidă. Odată în posesia medicamentului, veți lua 3—5 picături, de 3 ori/zi, în apă îndulcită. De asemenea, cum ne aflăm în plin sezon estival nu vă poate face decît bine o cură de ape minerale la Olănești, Slănic Moldova sau chiar Borsea.

— Nu înțeleg unde ar putea să fie apendicele...

LA VÎRSTA A TREIA

Bătrînețea poate... să nu vină!

Celebrul compozitor norvegian Edward Grieg spunea: „Am terminat cu crescendo. Acum începe diminuendo, dar și diminuendo are farmecul lui”. Într-adevăr, fiecare vîrstă își are „frumuseții și prețuri noi” cum cîntă poetul și dacă nu cerem imposibilul putem rămîne tineri chiar și atunci cînd trecem de a doua tinerețe, adică de 60 de ani.

Faimosul orator roman Cicero (106—43 î.e.n.) a scris la vîrsta de 63 de ani o carte foarte interesantă „Despre bătrînețe”, pe care am putea-o răsfoi din

● O ocupație care unește realmente plăcîntul cu utilul

cînd în cînd cu folos. După părerea lui, armele cele mai bune și de neînlocuit în lupta împotriva bătrîneții sînt munca, mișcarea cumpătarea și în general, activitatea. Numai așa ne putem păstra sănătatea și prelungi toamna vieții!

După părerea tuturor specialiștilor contemporani, principalul dușman al sănătății este „rugina” intelectuală sau fizică. Nu e niciodată de prisos să repetăm că „funcția creează organul”.

O mașină care zace în garaj se deteriorează mai rapid decît dacă face ceea ce știe să facă, adică să circule pe șosea. Același lucru este valabil și pentru complicata mașină a organismului uman.

Într-o carte apărută mai demult și intitulată Vreau să trăiesc o sută de ani” autorul însira o listă cu 5.000 de personalități din secolul al XIX-lea care s-au remarcat printr-o activitate excepțională. Chiar încornorînd în această statistică personalități care au murit la o vîrstă tînără ca Schiller, Rimbaud, Nietzsche, Pușkin, Schu-

mann, Baudelaire și încă se obține o medie de viață de 74 de ani! Și asta în secolul al XIX-lea, cînd media generală de viață era de 40 de ani pe ansamblul populației!

În zilele noastre, oameni de „vîrsta a treia” sau, mai corect spus, de „vîrsta a patra” atît de deosebiți între ei ca Pablo Picasso (mort recent la peste 90 de ani), Pablo Casals, Charlie Chaplin, Marc Chagall, Arthur Rubinstein au refuzat să abandoneze „cursa” activității lor. Curiozitatea lor veșnic vie, nevoia de creație (în toate sensurile acestui cuvînt!) nu au încetat să se afirme nici o clipă. Aproape toți acești bătrîni continuă să lucreze încă cu mințile și cu trupul! Și mai ales cu inima!

Nu vrem să facem însă aici o pledoarie numai în favoarea mișcării fizice, condiție „sine qua non” pentru o „tinerețe fără bătrînețe” despre care s-a scris și se va scrie desigur mult. La fel de importantă este și mișcarea spirituală. Ea întretine viața și în anii bătrîneții. În acest sens se poate spune că tinerețea nu este numai o vîrstă ci și o formă a spiritului, o stare sufletească. Sînt oamenii care nu îmbătrînesc în ciuda anilor și bătrîni care nu au fost niciodată... tineri! Bătrînețea începe acolo unde se termină însufletirea entuziasmul.

În magistralul ei studiu „Bătrînețea”, scriitoarea franceză Simone de Beauvoir a subliniat pe bună dreptate că au părul alb sau ridurile de pe față, ci sentimentul că viața a trecut și s-a sfîrșit îl îmbătrînește pe vîrstnic. Numai entuziasmul îi „ține” pe bătrîni tineri! După cum Gulfstreamul apără Europa de rigorile iernii polare la fel entuziasmul — acest foc sacru al vieții — prelungeste căldura verii peste anotimpul toamnei și oprește în loc iarna vieții.

În același timp statisticile dovedesc că viața conjugală favorizează longevitatea. O viață de familie liniștită în mijlocul copiilor îi ajută pe oamenii în vîrstă să-și păstreze forțele morale și fizice. Marea majoritate a centenarilor au familii numeroase. Mulți oameni în vîrstă simt nevoia să fie în societatea copiilor. În mijlocul lor găsesc momente de destindere, cîștigă puteri noi se simt înțineriți. La 80 de ani Victor Hugo — în celebra sa „Artă de a fi bunic” — cînta cu o prospețime rar înțilnită la această vîrstă iubirea pentru nepoții săi pentru copii și tineret în general.

Un factor care poate duce la o îmbătrînire prematură este alimentația dezechilibrată. Mulți vîrstnici sănătoși întrebă la „Poșta medicului” ce au voie să mînce, ce regim să respecte. În general există tendința ca bătrîinii să considere că au nevoie numai de o „rație de întreținere” pe care o pot acoperi cu cîteva prăjituri, cîteva bomboane făinoase (orez macaroane) adică numai cu „lucruri ușoare”. Or, dimpotrivă ei au nevoie în primul rînd de proteine (carne lapte și derivatele lui) peste cîteva ouă pe săptămînă pentru a putea preveni procesul de îmbătrînire.

Trebuie să adăugăm apoi că la mulți vîrstnici mai intervin două fenomene

esculap
esculap esculap
sculap esculap escula
lap esculap esculap esu
, esculap esculap esculap
;culap esculap esculap escu.
ip esculap esculap esculap e
sculap esculap esculap escula
lap esculap esculap esculap e

supărătoare: lipsa danturii și scăderea poștei de mîncare. Ele trebuie imperios remediate, mai ales prima! În ce privește administrarea vitaminelor sau a unor preparate-minune, fără să le respingem, sîntem de părere că grămada de bani cheltuiți pentru ele ar fi mai cu folos întrebuințată pe cîte o porție de ficat, de pește sau de alte alimente nutritive! O acțiune favorabilă asupra senescenței o au însă și numeroasele „medicamente naturale” despre care am scris din belșug în această pagină medicală: mierea de albine, iaurtul și kefirul, drojdia de bere. Această din urmă sub forma ei naturală contribuie la regenerarea celulelor și țesuturilor. O seamă de specialiști gerontologi propun chiar ingerarea a 75 g drojdie de bere pe zi. Poate e cam exagerat, dar 2—3 linguri (35—45 g) sînt o „doză” convenabilă oricărui vîrstnic. (Drojdia trebuie luată după mese).

Unul din inamicii cei mai cruzi ai „vîrstei a treia” este lipsa de somn. „Somnul este o minune a Maicii Natura — spune Shakespeare — este felul cel mai ales dintre bucatele de la ospățul vieții”. Nevoia de somn variază după oameni și după vîrstă. Nou-născutul doarme 20—22 ore; la un an copilul doarme 16 ore, la 16 ani 8 ore. Cu timpul, la vîrstnici somnul se reduce la 6—7 ore. Deși în principiu somniferele nu sînt recomandabile, deoarece creează obișnuință, totuși atunci cînd „rația de somn” nu poate fi satisfăcută pe cale naturală, trebuie luat un somnifer incensiv de tipul Bromovalului, Ciclo-oarbitalului ori Diazepamului (o jumătate de tabletă seara la culcare).

Din cele de mai sus rezultă, credem, destul de clar că omul are posibilitatea fie de a grăbi, fie de a stăvilii propria-i îmbătrînire. O viață sănătoasă și o bătrînețe rodnică, activă și creatoare, în plenitudinea forțelor fizice și spirituale, pot fi asigurate numai cu prețul unei griji permanente de a nu ne scurta viața.

E BINE SĂ STIM

Remedii la indemina oricui

● **COȘURILE (acneea)** de pe față, aflat de inestetice și de supărătoare, pot dispărea dacă spălăm fața în fiecare zi cu gălbenuș de ou în loc de săpun. Acneea trebuie, de asemenea, tratată cu... curățenie: stoarcerea coșurilor cu degetele nu face decît să le sporească numărul și să ducă la infectarea lor.

● **RAGUȘEA** se ameliorează dacă bem lapte cald la care se poate adăuga un sfert de linguriță de bicarbonat de sodiu și una—două lingurițe de miere.

● **DURERILE DE GIT** și laringitele au ca remediu gargară cu ceai de mușețel (sau Romazulan) bineînțeles atunci cînd nu este vorba de o infecție sau febră, în care caz trebuie să se asocieze antibiotice.

● **FURUNCULUL CEFEI**, unul din cele mai temute furuncule, infecție favorizată de frecarea îmbrăcămîntei și de lipsa de igienă personală, ca și de o rezistență scăzută la infecții poate fi tratat la început curățînd energic regiunea cu apă rece, săpun și perie de unghii de mai multe ori pe zi. Dacă în ziua următoare totuși furuncul nu a dispărut, locul fiind încă dureros, procedura nu se va mai repeta și se va face apel la medic.

FRANȚA

Parisul — același și totuși în schimbare...

Cu fiecare an care trece, Parisul este vizitat de tot mai mulți turiști, care-i admiră la unison ansamblurile arhitectonice, bulevardele, faimoasele acoperișuri etc...

Dar cu toate că atât vizitatorii străini, cit și cei mai mulți francezi doresc ca timpul să nu se atingă de nepieritoare frumusețe a acestui oraș unic în felul său, de casele și comorile lui de artă, cu toții trebuie să constate că Parisul e același și totuși altul.

E adevărat, Sena curge ca și până acum pe sub cele 26 de poduri ale orașului, tarabele anticarilor se lipesc ca și mai înainte de parapetele cheiurilor, iar vechile palate și biserici continuă să evoce o istorie glorioasă. Și totuși ceva se înîmplă. La un moment dat, vizitatorul care a mai fost pe acolo poate constata dispariția citorva clădiri, iar pe alocuri a unor întregi cartiere. În locul unor vile, hoteluri, teatre vechi s-au înălțat edificii noi, ultramoderne. Betonul și sticla se învecinează cu solide case de piatră cu ferestre și uși înalte, înconjurate de garduri de fier forjat...

Aruncînd o privire asupra orașului de pe colina Montmartre sau de pe Mont-Valerien, turistul se poate convinge că împrejurimile Parisului s-au îmbogățit cu dreptunghiurile unor zgîrie-nori. Aceștia au luat cu asalt capitala și, ici-colo, au pătruns chiar pînă în centrul ei. Oricine a auzit acum de „super-turnul” cu 58 de etaje din Montparnasse.

Dar să vedem care sînt cu adevărat marile și profunde schimbări survenite în ultimii ani în capitala Franței și în împrejurimile ei. Schimbări din care turiștii nu văd decît semnele exterioare.

Mai întii, în loc de un Paris, acum sînt două. În urma reformei administrative a luat naștere „Marele Paris”, cu un teritoriu de 12 000 km² și 10 000 000 locuitori. Ocupînd circa 2 la sută din suprafața Franței, „Marele Paris” concentrează o cincime din toată populația țării, realizează 16 la sută din producția totală a țării și furnizează mai bine de jumătate din venitul național.

„Micul Paris”, partea veche, care are acum 2 550 000 de locuitori — cu circa 10 000 mai puțin decît cu 15 ani înainte — a rămas nucleul, centrul „Marelui Paris”, fiind unul din cele opt departamente ale acestuia. Trei dintre ele, care s-au contopit cu vechiul Paris, formează primul inel exterior, cu o rază de 25—30 km, în care sînt concentrate multe uzine și trăiesc mai bine de 4 milioane de locuitori. În cel de al doilea inel circular, mult mai mare, cu cîmpii, păduri și orașe-satelit de mijlocie, între care Versailles, Saint-Cloud, Montreuil etc. sînt incluse patru departamente periferice.

În zilele glasuri se întrebă: dar Parisul nu s-a întins, oare, prea mult, cucerind în perimetrul lui un teritoriu atât de mare? Căci hotarele sale trec pe alocuri la 50 km, iar în alte părți chiar la 80 kilometri de Luvru, punctul de unde se măsoară lungimea tuturor drumurilor care pornesc din capitala franceză. La prefectura „Marelui Paris”, căreia îi sînt subordonate toate cele opt departamente, ni s-a vorbit pe larg despre necesitatea creării unei zone de întinse.

globul
globul globul
globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul

Decenii, ca să nu spunem secole, Parisul s-a dezvoltat naotic. De mult timp, el a ieșit din perimetrul lui și a început să se extindă fără a întîlni piedici. Firme și trusturi au construit uzine și fabrici unde le-a convenit, adică cît mai aproape de centru și de Sena — importantă arteră de transport. În jurul întreprinderilor s-au dezvoltat, la fel de haotic, orașele și alte așezări înghițind sate, distrugînd parcuri, cîmpii și păduri.

Acum, planul complex de dezvoltare a „Marelui Paris”, numit „Schema de directivă pentru amenajarea Parisului”, determină zonele de construcții industriale și de locuințe, spațiile verzi, drumurile pentru circulația auto și alte căi de comunicații.

„Schema de directivă” prevede limitarea creșterii populației din „Marele Paris” la 14 000 000 de locuitori în anul 2000, în timp ce în ritmurile de creștere actuale ea ar putea ajunge la 18—20 000 000. S-a hotărît, de asemenea, stoparea dezvoltării industriale a zonei.

Autorii planului au prevăzut și crearea de noi „centre de atracție”, care vor trebui să devină în primul rînd „capitale” ale departamentelor cuprinse în „Marele Paris”. O parte din aceste „capitale” sînt create pe baza unor localități existente ca Bobigny, Créteil, Nanterre. Alte centre departamentale urmează a fi construite.

În principiu, fiecare centru departamental trebuie să aibă, pe lângă prefec-

Créteil. Cel mai nou cartier

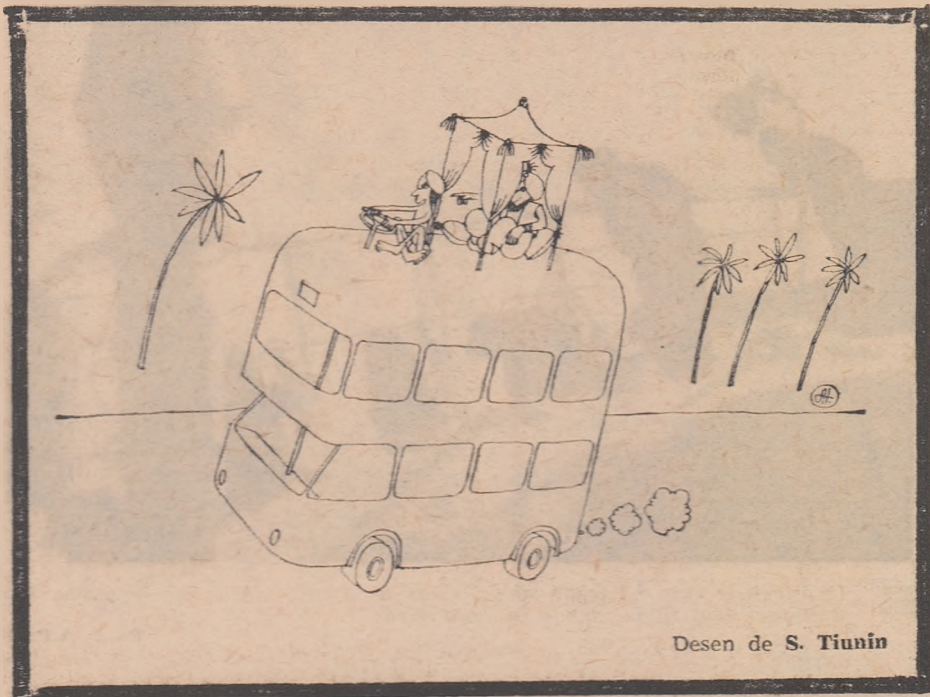
tură și servicii departamentale, un mare complex rezidențial, aflat într-o relativă apropiere de zonele industriale. Sînt prevăzute, de asemenea, centre comerciale, teatre, cinematografe, hoteluri, restaurante, precum și instituții de învățămînt superior. Dealtfel Sorbona este acum împărțită în 13 universități independente încît masa de studenți parizieni este împrăștiată.

Dar să ne oprim asupra citorva noi construcții. În vestul Parisului, pe un teritoriu relativ restrîns, a fost înălțat un număr de zgîrie-nori în care s-au instalat administrațiile unor companii petroliere, comerciale și industriale internaționale și franceze. Acest centru de afaceri ocupă o bună parte din orașul-satelit Nanterre. Tot la Nanterre au fost construite în ultimii ani și un splendid palat al sporturilor, un stadion, o nouă primărie etc.

La Bobigny, oraș mic, dar care se dezvoltă rapid (18 000 de locuitori acum 15 ani, peste 50 000 acum), noua organizare teritorială care a făcut din el centrul unui nou departament a antrenat mari prefaceri. În jurul impunătorului edificiu ultramodern al prefecturii, care seamănă cu o piramidă scundă, s-a construit și se construiește mult.

Cel mai dezvoltat din punct de vedere industrial și mai populat din toate departamentele care înconjoară Parisul este însă Seine-Saint-Denis.

Să ne întorcem totuși în capitală, în zgomotosul, pestrițul Paris su-

Desen de S. Tiunin

praaglomerat de oameni și mașini. Să aruncăm o privire asupra primăriei orașului, unde se află prefectura și Consiliul municipal al Parisului. Masiva și fastuos ornamentată clădire a fost construită acum mai puțin de o sută de ani pe locul și după modelul primăriei deasupra căreia a fluturat cîndva drapelul Comunei din Paris.

După Comuna din Paris, capitalei franceze i s-a impus un statut deosebit. Ea a pierdut multe din drepturile pe care le au alte orașe din Franța. Arondismentele ei nu au consilii municipale și sînt conduse de primari numiți. Parisul nu are primar. Atribuțiile acestuia sînt îndeplinite de președintele Consiliului Parisului, ales numai pe un an.

acorduri de fanfară. După ce întonează mai multe melodii solemne, muzicanții din fanfara poliției purtînd — ca și dirijorul lor — fuste albe și sandale în piciorul gol, defilează în lungul debarcaderului...

Veniturile realizate din turism joacă, într-adevăr, un rol tot mai important în bugetul insulelor Fiji, care și-au dobîndit independența acum trei ani. Această nouă industrie a adus astfel în ultimul timp 33 de milioane de dolari fijiieni, ceea ce a permis guvernului să acopere parțial deficitul cronic al balanței comerciale.

Pentru a atrage vizitatori, autoritățile au desființat taxele vamale la majoritatea produselor japoneze, americane și europene care se vînd în centrele turistice din insule. La Suva, oraș aflat în insula Viti Levu, în micile magazine din Lautoka, Nadi și în alte localități, prețurile tranzistoarelor, magnetofonelor, aparatelor fotografice, ceasurilor etc., sînt adesea mult mai mici decît în țările de origine.

În afară de piața acoperită, care se află lângă port, Suva n-are nimic specific pentru viața acestei țări alcătuite din 300 de insule, dintre care 200 nelocuite. Cea mai mare parte a populației (circa 530 000 de locuitori) este concentrată în cele două mari insule — Viti Levu și Vanua Levu — și lucrează în sfera serviciilor pentru turiști: agenții de turism, hoteluri și comerț.

În centrul de afaceri al capitalei, aproape toate străzile au nume engleze: Prince Street, MacArthur Street, Thomson Street, Gordon Street, Renwick Road etc. În jurul magazinelor cu vitrine somptuoase se înghesuie, însă, și prăvălioare cu mărfuri de duzină, de la ceasuri vechi pînă la unelte rudimentare pentru repararea mașinilor. S-ar părea că toată lumea face acolo comerț.

Bazarul din Suva este, însă, cu totul altceva. Poți zăbovi acolo ore în șir printre grămezi de fructe și legume tropicale extrem de variate. Dar și „fructele” mării sînt la fel de variate: scoici și crevețe, languste și crabi, mari cantități de pește tropical, dovînd toate laolaltă că acolo oceanul nu este încă poluat de deseuri industriale.

Într-o altă zonă a pieței, vizitatorul își poate face o imagine pitorească despre viața, obiceiurile și arta fijiienilor. Căci acolo se pot cumpăra totemuri și măști în lemn ale unor divinități, țesături specifice, cu motive naționale și în culori tari. Țesături numite „masi” sînt lucrate din fibre de dud flexibile. Se mai pot vedea butoni, brose, brățări de sidex, carapace de broaște țestoase uriașe, frumos lăcuite etc.

În piața din Suva pot fi întîlniți reprezentanți ai tuturor grupărilor etnice din insulele Fiji, partea occidentală a Melaneziei. Fijienii autohtoni sînt înalți, au pielea de culoare închisă, părul des și ondulat. Cum sînt mai pigmentați decît alte populații, sînt supranumiți deseori „Negrii din Oceania”. Se mai pot vedea însă și indieni cu fața îngustă și fijiieni mai deschiși la culoare, veniți din insulele vecine.

Arta populară melaneziană îi atrage pe străini prin originalitatea, realismul și spontaneitatea ei. Muzeul central de artizanat melanezian, aflat la șap e kilometri depărtare de capitală, cuprinde o admirabilă gamă de obiecte lucrate de meșterii populari. Și, în primul rînd, coliere și brățări lucrate din scoici și semănînd cu niște ghirlande de flori sau obiecte și vase din lut ars.

O. Niciporuk

FIJI

Escală la Suva

La Suva, capitala arhipelagului Fiji, fiecare navă cu turiști este salutată cu

Poșta medicului

(Urmare din pag. a 8-a)

HYPERION — București: Sintem în total dezacord cu opinia dv., care ne aduce aminte de o apoteogmă a lui Nietzsche, vestitul filozof german: „Este cu neputință să fii artist fără să fii bolnav”. Hotărît lucru, este cazul să vă tratați afecțiunea ca lumea. Nici o boală nu e rușinoasă. Rușinos e s-o lași să te facă de... rușine.

MUNTEANU V. — Orașul Gh. Gheorghiu-Dej: Trebuie reținut faptul că, deși **eczema constituțională** (dermatita atopică) a copilului mic este o alergii ereditară, copilul moștenește numai aptitudinea de a se sensibiliza prin contactul cu anumite

alergene, care sînt de multe ori altele decît cele la care sînt sensibilizați părinții. Tratamentul local se începe cu comprese umede (ser fiziologic, ceai de mușețel sau sol. 10% aluminii acetico-tartrici); după care se va unge în strat subțire cu Locacorten sau Cornemin. Băile vor fi rare, de 2—3 ori pe săptămînă (baie cu mușețel sau de coaje de stejar). Se va evita săpunul; copilul va fi șters cu ulei. Impotriva mîncărîmii, Feniramină, compr. de 0,01 g x 3 pe zi.

N. ANTON — Săvinești: 1) Fetita dv. are perfectă dreptate! Purtarea timpurie a sutienului face ca mușchii de susținere mamelonari să „jenevească”. 2) După părerea noastră, nu-i nimic grav, doar că ați consultat cam prea mulți medici și, cum spunea regretatul Tudor Mușatescu: „Boala cea mai ușoară se poate complica cu un medic, dar mai ales cu... mai mulți medici”.

I.I.S. „TEXTILA”

• GALAȚI •

B-DUL REPUBLICII Nr.158 TEL.12187-12188

PRODUCE:

Țesături din bumbac și celofibră, imprimate, uni, în desene și culori moderne și variate

- „MOBRA” = 50 cmc
 - „MOBRA” = 4 cai putere
 - „MOBRA” = suspensie hidraulică
 - „MOBRA” = stabilitate și confort
 - „MOBRA” = 100 km de relaxare cu numai 8 lei
 - „MOBRA” = parcare fără dificultăți
 - „MOBRA” = 6 325 lei
- Motoreta „MOBRA” — utilă în orice călătorie!
Motoreta „MOBRA” poate fi cumpărată și cu plata în 24 rate lunare cu un avans minim de 950 lei.

mobra50

TÎRGUL DE VARĂ

pune la dispoziția dv. pînă la data de 31 august un bogat sortiment de :

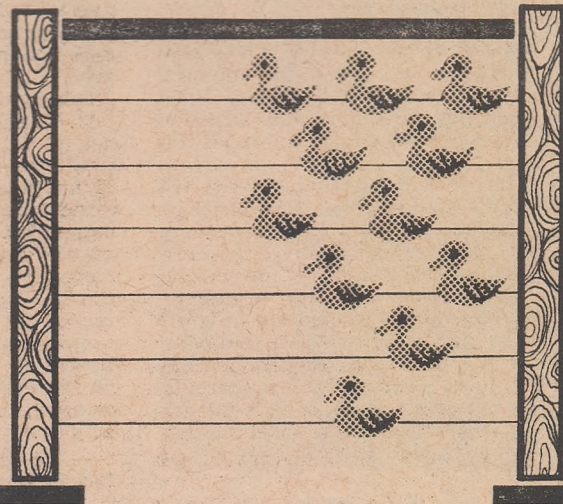
costume și chiloți de baie, slipuri, șorturi, pantaloni lungi și scurți, cămăși cu minieca scurtă, bluzoane, cămăși cu minieca lungă, imprima'e. din țesături de bumbac, tip bumbac, bumbac în amestec, mapiol și tricot rlon.

precum și alte articole de îmbrăcăminte și încălțăminte de sezon. REDUCERI DE PREȚURI PÎNĂ LA 25%.

TOAMNA
SE NUMĂRĂ
BOBOCII...

DAR
UNIFORMELE
ȘCOLARE

SE CUMPĂRĂ DE PE
ACUM, SPRE A EVITA
AGLOMERATIA LA
INCEPUTUL NOULUI
AN ȘCOLAR!

APĂRAȚI PRIN ASIGURARE GOSPODĂRIA DV.!

Dezvoltarea tehnicii a adus în căminul fiecăruia aparate utile și moderne: televizoare, radiouri, frigidere, mașini de spălat, mașini de gătit, aspiratoare etc.

Toate acestea măresc confortul și ușurează activitățile casnice, contribuind astfel la prelungirea timpului liber.

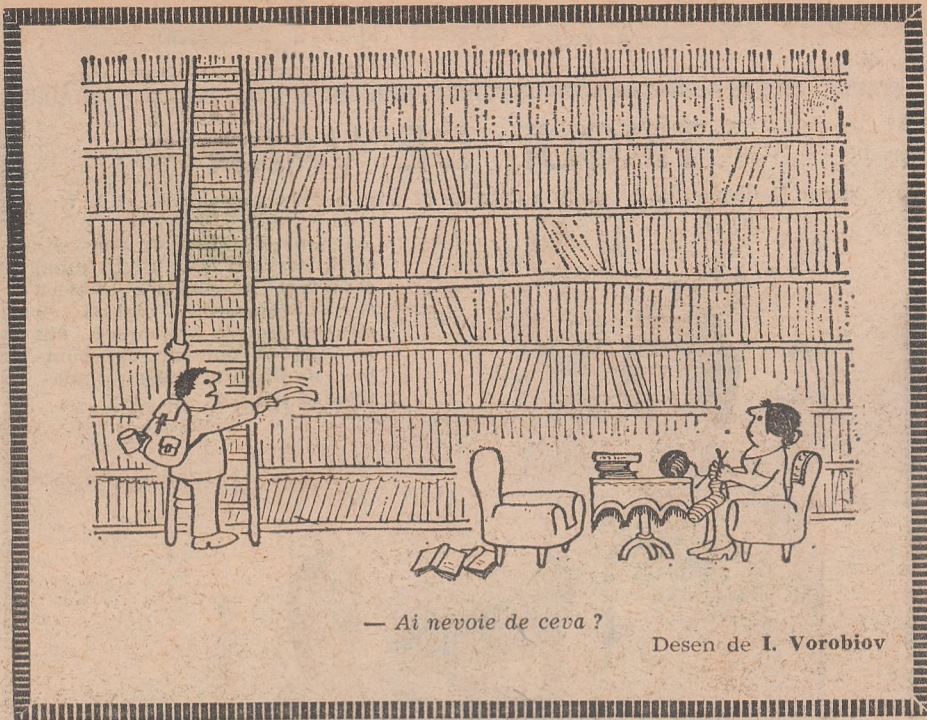
Dar, din păcate, riscurile s-au înmulțit odată cu creșterea numărului acestor aparate și utilizarea lor.

Incendiul, explozia buteliei de aragaz sau a conductei de gaz metan, scurtcircuitul sînt numai cîteva evenimente neprevăzute care pot surveni în gospodăria cuiva.

Pentru liniștea căminului dv. și pentru a vă crea siguranța că, dacă va avea loc un asemenea eveniment, veți putea reface mai ușor bunurile distruse, încheiați la ADAS o asigurare utilă și avantajoasă — asigurarea complexă a bunurilor din gospodărie.

Pentru relații suplimentare și pentru încheierea asigurării, vă puteți adresa responsabililor cu asigurările din întreprinderi, organizații economice, instituții, C.A.P., agenților și inspectorilor de asigurare sau — direct — oricărei unități teritoriale ADAS.

— Că am uitat aragazul aprins e grav, dar ne neiertat e că nu mi-am asigurat bunurile din gospodărie!

— Ai nevoie de ceva?

Desen de I. Vorobiov

BIOGRAFII CONTEMPORANE

Thor Heyerdahl în căutarea paradisului

Nici în visurile mele cele mai îndrăznețe n-aș fi visat că am să-i iau un interviu lui Thor Heyerdahl, că am să string mîna acestui bărbat celebru, am să-i

La bordul lui „Ra-2”

pun întrebări și am să notez răspunsurile. Bineînțeles, eram foarte emoționat. Dar cînd am pornit spre el, m-a luminat un gând, liniștitor ca un calmant puternic: Ra este zeul soarelui, Ra este numele expediției lui Heyerdahl și R.A. sînt propriile mele inițiale. Curaj, deci, R.A. și să mă ajute Ra!

— Spuneți-mi, Thor Heyerdahl, celebritatea vă dă mult de furcă?

— Cînd oamenii te arată pe stradă cu degetul, cînd în avion îți se cer autografe, cînd ziaristii dau buzna la orice oră din zi și din noapte și te silesc să răspunzi la întrebările cele mai abracadabrante, încît ajungi să nu-ți mai aparții, simți nevoia să te retragi undeva cît mai departe și să-ți vezi, în fine liniștit de treabă. O barcă în Atlantic — iată locul ideal în acest punct de vedere. Dar luînd lucrurile așa cum sînt, trebuie să adaug că celebritatea te și obligă la o triplă responsabilitate pentru orice gest, orice cuvînt.

— Aprope de ziaristi. În ce țară vi s-au părut mai insistenți, mai siccitori?

— N-am să spun, n-aș vrea să-i supăr pe colegii dv. Îi simpatizez și îi compătimez pe ziaristi, înțeleg că pînea lor nu e întotdeauna dulce, dar detest articolele de „senzație”, în care

jumătate e minciună, iar jumătate invenție.

— Ce ați făcut în ultimele zile, în ultimele luni?

— Am șezut. La masa de lucru, în avion, în consfătuiri. Dacă intrăm în amănunte, pot să vă spun că termin cartea „Arta în Insula Paștelui”, adun material pentru altă carte, o comparație între cultura Lumii Vechi și a Lumii Noi. Pentru asta, în ultimii doi ani am colindat zeci de țări de o parte și de alta a Atlanticului. Și mai ce? Iată două titluri din multele mele articole și rapoarte pe o temă care mă neliniștește în cel mai înalt grad: „Este oceanul vulnerabil?”, „Moartea oceanului — moartea planetei”. Ceea ce am văzut traversînd oceanul în ambarcațiunea „Ra” ne-a uimit, ne-a îngrozit, ne-a revoltat. De la un țărm la altul — fișii de păcură, urme îngrijorătoare ale inconștienței oamenilor. Este o problemă gravă. Dar să revenim. Mai lucrez și la o altă carte, „În căutarea paradisului”. Nu vă mirați, am scris-o demult, cînd aveam numai 23 de ani: Este în multe privințe naivă, superficială și, desigur, lipsită de tot ce am aflat, învățat, acumulat între timp. Vreau să o rescriu complet, la nivelul experienței mele actuale.

— Pe apă știm ce vă place să faceți. Dar pe pămînt?

— Îmi mai place să grădinăresc. Mare lucru e un petic de pămînt! Mergi pe el, ca un vrăjitor și știi precis că aici va crește un portocal, dincoace porumb, mai încolo varză, dincolo viță de vie. Și totul din voința ta... Am multe soiuri de struguri, chiar și soiurile „Kon-Tiki” și „Aku-Aku”, primite din Uniunea Sovietică.

— Îmi mai place să schiez, pasiune pentru care am suferit chiar acum cîțiva ani: mi-am fracturat un picior... Vara îmi plac plimbările, lungi și scurte, pe jos sau călare pe măgar. N-ați încercat? Vă sfătuiesc să o faceți.

— Sînteți cunoscut ca un om cu umor și care gustă umorul.

— Ce ne-am face fără umor? Cînd mi-am completat echipajul pentru „Ra”, l-am rugat pe academicianul Keldîș să-mi găsească un medic sovietic. Condițiile: să știe o limbă străină și să aibă simțul umorului. Și trebuie să spun că Iurij Senkevici nu m-a dezamăgit. Odată, în plin ocean, am vrut să gust și eu din pesmeții lui Iuri. Cînd am mușcat, s-a auzit un „crac!” și coroana mea s-a făcut praf. „Ce ție și cu pînea socialistă!” l-a tachinat Santiago Genoves. La care Iuri a răspuns: „Nu pînea socialistă, ci dintele capitalist e de vină!” Am ris toți cu poftă. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată o altă discuție politică mai convingătoare și mai veselă.

— Dacă ați lua-o de la început, v-ați alege aceeași profesie?

— Aranjați dumneavoastră să o iau de la început și eu am să vă răspund.

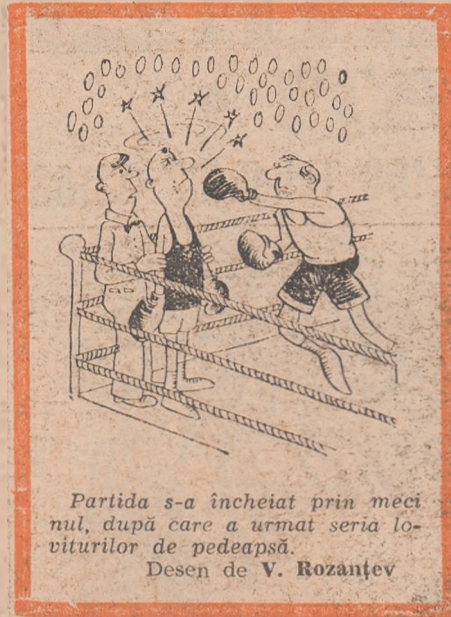
— Primiți, desigur, multe scrisori. Ce vi se scrie?

— Da, primesc foarte multe scrisori, în special de la tineri. Toți îmi pun întrebări, unele naive, infantile, altele grele, la care trebuie să-mi bat mult capul ca să răspund.

— De exemplu?

— De exemplu, ce am învățat de la viață. Iată care cred eu că este cea mai importantă lecție căpătată de la viață. Omul e om, indiferent că trăiește în Norvegia, în Polinezia, în America, în Italia sau în Rusia, în epoca de piatră sau în era atomică, sub palmieri ori pe ghețari. Binele și răul, curajul și teama, inteligența și prostia nu cunosc hotare geografice. De aceea, noi, oamenii, trebuie să facem totul ca să ne înțelegem, pentru că omenirea să poată supraviețui pe mica noastră planetă, să repare tot ce a stricat de-a lungul veacurilor din ignoranță și din lipsă de respect față de aproape.

R. Armeev

Partida s-a încheiat prin meciul, după care a urmat seria loviturilor de pedeapsă.

Desen de V. Rozanțev

INTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

Vreți să aflați ceva și enciclopediile pe care le aveți la îndemînă nu vă dau răspunsul dorit? Vă invităm să ne adresați nouă întrebarea dv., mai ales dacă ea este de interes general.

A fost găsită Atlantida?

I.

Care sînt cele mai recente concluzii referitoare la Atlantida?

Ilie Adrian
Str. Potcovari nr. 1
Tulcea

R.

Au trecut mai bine de 2000 de ani de cînd învățați din multe țări încearcă să dezlege enigma locului unde se afla Atlantida — continent legendar situat ipotetic, după indicațiile topografice lăsate de Platon, în Oceanul Atlantic, la vest de Gibraltar.

Ulterior, Atlantida a fost căutată, însă, și în alte zone. Suedezul Olf Rudbek, rector al universității din Uppsala scria, de pildă, în 1675 că indicațiile lui Platon s-ar potrivi foarte bine Suediei și, în special, localității Uppsala; germanul Georg Caspar Kirchmaier presupunea în 1685, la Wittenberg, că Atlantida s-ar afla în sudul Africii, ș.a.m.d.

Se pare, însă, că pentru a descoperi locul unde a dăinuit misteriosul continent trebuie să se țină totuși seama de textul lui Platon, conform căruia continentul dispărut trebuie căutat numai în fața coloanelor lui Hercule, așadar la vest de Gibraltar, în Oceanul Atlantic.

Intr-adevăr, cercetătorii ai unei expediții științifice americane au comu-

dialog
dialog dialog
dialog dialog dialog
alog dialog dialog dialo
og dialog dialog dialog a
dialog dialog dialog dialog
og dialog dialog dialog dialo

nicat recent că în apropiere de orașul Cadiz (Spania), la o adîncime de 25 de metri, au găsit în apele Atlanticului ruinele unui oraș necunoscut. Această porțiune de uscat ar fi fost înghițită de apele oceanului acum circa 6000 de ani. Ei cred că au găsit astfel, în sfîrșit, urmele Atlantidei!

Dar numai cercetări ulterioare vor putea stabili exact proveniența acestor ruine.

CORESPONDENȚĂ SENTIMENTALĂ

Cititorii între ei

Mă numesc Duciag Gicu-Viorel, am 20 de ani, lucrez la I.M. Roman și aș dori să corespund cu tineri și tinere din întreaga țară pe teme de prietenie, schimb de vederi și fotografii. Adresa mea este: Duciag Gicu-Viorel, str. Florilor nr. 14, Bl. 16, sc. B., ap. 11, jud. Neamț.

În chestiunea cealaltă vă vom răspunde la Poșta redacției.

„Mă numesc Burlacu Ioan, locuiesc în com. Bucecea, Bl. 4 et. II, ap. 1, jud. Botoșani și sînt elev la liceul din localitate. Aș dori să corespund cu tineri și tinere din toată țara pe diferite teme”.

Antonio Mastnak: Mulțumindu-vă pentru opiniile exprimate, pentru urări, vă publicăm adresa:

„Sînt un tînar de 23 de ani, elev la o școală postliceală. Îmi place să întretin discuții despre noutățile din lume, să polemizez chiar. În acest sens aș dori să corespund cu tineri din țară pe teme de actualitate și muzică (toate genurile muzicii). Antonio Mastnak, str. Vulcanului nr. 8, Lupeni”.

„Sînt elev la școala postliceală comercială Petroșeni, am 21 de ani, îmi place foarte mult să citesc și aș vrea să-mi publicați adresa pentru a corespunda cu tineri pe teme de actualitate, sport, muzică (toate genurile). Nonică Dîjmărescu, str. Ion Creangă nr. 9, Petroșeni, jud. Hunedoara”.

Vă mulțumim pentru cuvintele bune pe care ni le adresați.

— Tot pe dumneata... Un glas de femeie!

Desen de S. Așmarin